

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

LITURGINIS² KALENDORIUS

Didžioji savaitė

Paskutinė gavėnios savaitė yra kupina gilios rimties. Tai žmonijos atpirkimo minėjimas, kuris pasireiškia didingais vaizdais šios savaitės apeigose ir maldose. Šią savaitę skaitoma Kristaus kančios istorija pagal keturis evangelistus. Katedrose ir didesnėse vienuolynų bažnyčiose, kur yra daugiau kunigų, tris paskutines dienas giedama tamsioji aušrinė su jaudinančiomis Jeremijo raudomis. Šią savaitę praleidžiami visi šventųjų minėjimai.

- Bal. 11 d. — Antrasis Kančios arba Verbų (Palmių) sekmadienis. Šį sekmadienį pergyvename dvejomis nuotaiką. Verbų iškilmingas šventinimas primena V. Jėzaus džiaugsmingą atvykimą į Jeruzalę, o šv. mišios su Kristaus kančios istorija (Mato 26, 36-75; 27, 1-60) vėl grąžina į liūdesį ir susimąstymą.
- Bal. 12 d. — pirm. Didžiosios savaitės šiokiadienis. Mišių evangelija — Jono 12, 1-9.
- Bal. 13 d. — antr. Dienos mišios, kuriose skaitoma Kristaus kančia pagal šv. Morkų 14, 32-72; 15, 1-46.
- Bal. 14 d. — treč. Dienos mišios. Skaitoma Kristaus kančios istorija — Luko 22, 39-71; 23, 1-53.
- Bal. 15 d. — Didysis ketvirtadienis. Švenčiausio Sakramento įsteigimo minėjimas. Katedrose šventinami aliejai.
- Bal. 16 d. — Didysis penktadienis. Šią dieną nelaikoma šv. mišių, o tik pamaldos, kuriose skaitoma Kristaus kančios istorija pagal šv. Joną 18, 1-40; 19, 1-42. Giedamos maldos už Bažnyčią, klystančius, atkritusius, žydus, stabmeldžius. Po to pagerbiamas kryžius. Pamaldose leidžiama priimti šv. Komuniją.
- Bal. 17 d. — Didysis šeštadienis. Pamaldos vyksta vakare arba naktį. Šventinama ugnis, velykinė žvakė, kuri primena Kristų; taip pat šventinamas iškilmingai krikšto vanduo. Galop laikomos mišios, kurios primena jau Kristaus prisikėlimą su džiaugsmingu Gloria ir Aleliuja giedojimu. JAV šiandien dar pasninkas, bet pilnamečiams leidžiama kartą mėsą valgyti.

KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Religinio ir tautinio gyvenimo savaitraštis

Leidžia Marijonų vienuolija

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629

Telefonas: LUdlow 5-9500

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur \$5.00.

THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago, Ill. 60629. II class postage pd. at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10¢ a copy. Editor: Rev. J. Sakevičius, MIC.

Palmių Sekmadienio prasmė

K. J. Domeika

ŠV. JONO evangelijoje skaitome apie stebuklingą duonos padauginimą, kai penki tūkstančiai vyrų (moterų ir vaikų anais laikais neskaičiuodavo) pavalgydinami su penkiais duonos kepalėliais ir dviem žuvimi. Kai žmonės iš nustebimo ir džiaugsmo Kristų norėjo paskelbti karaliumi, Jis pasislėpė ir išplaukė su mokiniais į Kafarnaumą (Jon. 6, 4).

Kai Kristus, baigdamas atpirkimo misiją, atvyko į Jeruzalę Paskutinei vakarienei, kančiai ir mirčiai, žmonėms buvo leista išreikšti viešai savo dėkingumą, džiaugsmą ir entuziazmą. Visas miestas sujudo. Žmonės buvo daug girdėję apie Kristaus stebuklus ir mokslą. Gal išpūdingiausia žinia buvo Lozorius prikėlimas iš mirties, nes tai įvyko dar taip neseniai ir taip arti Jeruzalės — Betanijoje. Artimi įvykiai visuomet esti išpūdingesni.

Kai Jėzus atkeliavo Jeruzalėn, žmonės iš džiaugsmo nežinojo kaip Jį iškilmingiau sutikti: klojo ant kelio palmių šakas, žalumynus, net savo rūbus ir šaukė: "Osanna Dovydo Sūnui... Izraelio Karaliau... Dievo siųstasis Mesijau!" Jis atjojo ant asilės. Šiandien tai atrodytų juokinga — Dievo Sūnus joja ant asilo (kuris laikomas vienu iš kvailiausių gyvulių), joja išdidžiai ir iškilmingai prieš tokį svarbų ir rimtą įvykį: Paskutinę vakarienę, kančią ir mirtį. Bet kaipgi kitaip Jis galėjo atkelti į Jeruzalę? Jokių kitokių susisiekiimo priemonių tada juk nebuvo. Pėsčiomis arba raitam ant asilo. O ir tų asilų nebuvo per daugiausia. Tik turtingesnieji pajėgdavo turėti šią prabangą. Išganyto istorijoje nerandame kito atsitikimo, kada Jėzus būtų jodinėjęs asilu. Plaukdavo lai-

veliu, keliaudavo pėsčiomis, nes jodinėti asilais galėjo tik turtingesnieji. Bet ši paskutinė Išganytojo kelionė mūsų žemėje tebūna kuo iškilmingiausia ir išpūdingiausia, tedžiūgauja dėkingi žmonės, tegarbina, tedėkoja jie didžiausiam geradariui, kuris gydė raupsuotus, pavalgydino alkanus duona, prikėlė mirusius, guodė nelaimingus, laimino vaikučius, atleido nuodėmes nusidėjėliams. Šią valandą džiaukis Jeruzale, nes po keletos dienų džiaugsis tik išsigimėliai ir farisiejai, matydami Jėzų Kristų prikryžiuotą.

Bažnyčia Palmių sekmadienį švenčia iškilmingai ir džiaugsmingai — procesijomis ir pašventintomis palmėmis. Tačiau didelio džiaugsmo mūsų širdyse ir veiduose nesimato. Tai yra šypsnyš, aptemdintas skausmo debesies. Juk nuo Palmių sekmadienio ligi juodojo penktadienio yra tik 4 dienų tarpas... Jeruzalės gyventojai džiūgavo ir nežinojo kas turi įvykti po 4 dienų. Mes gi tai žinome — juodžiausias, gėdingiausias, tragiškiausias penktadienis visoje žmonijos istorijoje.

Verčiame lapą po lapo beveik 2000 metų krikščionybės istorijos. Visko yra buvę: šviesių ir tamsių laikų, didvyriškų pergalių ir pažeminančių pralaimėjimų, didelių šventųjų ir šlykščių išdavių, saulėtų, kvepiančių pavasarių ir šaltų bei audringų rudenių. Visko yra buvę iš tikrųjų. Tačiau net gražiausiuose Bažnyčios laikuose vistiek būdavo daugybė piktos valios žmonių, kurie neapkenčė ir neapkenčia visa, kas yra dora, kilnu ir šventa. Jie Išganytoją norėtų vėl prikryžiuoti ir sunaikinti Jo prisiminimą gerų žmonių širdyse. Taip pat net tamsiausiuose Bažnyčios laikuose

II KANČIOS ARBA VERBŲ SEKMADIENIS

LEKCIJA

BROLIAI: Turėkite savyje tuos jausmus, kokius turėjo Kristus Jėzus. Jis, esme būdamas Dievas, nelaikė pasisavinimu būti lygiam su Dievu, bet jis pats save sunaikino, prisiimdamas tarno pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats save pasižemino, pasidaręs klusnus iki mirčiai, mirčiai gi ant kryžiaus. Todėl ir Dievas išaukštino jį ir dovanėjo jam vardą, viršesnę už visus vardus, kad Jėzaus vardu priklaupytų visoks kelias danguje ir žemėje ir po žeme ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Viešpats Jėzus Kristus yra Dievo Tėvo garbei (Pil. 2, 5-11).

EVANGELIJA ŠVENTINANT VERBAS

ANUO METU: Kada jie prisiartinio prie Jeruzalės ir atėjo į Betpage, prie Alyvų kalno, tuomet Jėzus siuntė du mokytiniu, juodviem sakydamas: Eikite į miestelį, kuris ties judviem, ir tuojau rasite pririštą asilę ir su ja asilaitį; atriškite ir man atveskite; ir jei kas judviem ką nors tartų, sakykite, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuoj juos paleis. Visa gi atsitiko, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai tavo karalius tau ateina romus, sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio. Nuėjusiu du mokytiniu padarė, kaip Jėzus juodviem buvo įsakęs. Jie atvedė asilę ir asilaitį, uždėjo ant jų savo drabužius ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio, o kiti kirto medžių šakas ir klojo ant kelio. Ėjusios priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė, sakydamos: Osanna Dovidu sūnui! Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardu! Osanna aukštybėse! (Mato 21, 1-9).

būdavo daug šventų, dorų ir dievobaimingų žmonių, kurie dėl Kristaus ir dėl savo sielos išganymo yra pasiryžę viską iškentėti, visko atsižadėti ir viską atiduoti. Blogis ir gėris gyvenime eina greta ir abu yra amžini. Tai nėra du keleiviai, bet du keliai, kuriais žmonija keliauja nuo šio pasaulio pradžios ligi jo pabaigos. Kito kelio, kito pasirinkimo mes neturime. Laimingas yra tas žmogus, kuris apsiprendžia eiti Dievo palaimintųjų keliu, kuris yra sunkesnis, bet kuris veda amžinoj, šventojon Tėvynėn.

Bitutės antai lakioja po gražiuosius žiedus. Žemės vabalai gi rėplioja po žė-

mes, po nešvarumus ir jie ten jaučiasi laimingi. Nuodėmės purvynus palikime vabalams ir kirminams, kuriuos vistiek neapgyvendinsi žieduose, nesuteiksi jiems sparnų, neuždegsi, nesužavėsi dieviškojo grožio meile. Mes gi būkime tos bitutės ir skrajokime dorybių žieduose.

Jūs, kurie kenčiate ir esate prispausti vargų ir nelaimių, jei norite surasti neišsemiamą paguodos šaltinį, jei norite būti laimingi, būkite šventi. Tapti šventais mums reikalinga tik norėti. Kiekvienas šventųjų pasiekė šventumo savo luome. Kaip? Darydami gerai tai, ką turėjo daryti.

Šv. Jonas Bosco

Išpažinties paslapties kankinys

J. Vaišnora, MIC

BEDIEVIŠKIEJI komunistai, kovodami su katalikų Bažnyčia, kaltina kunigus, kad jie panaudotų išpažintį visokiems sąmokslams, kad jie išduoda išpažinties paslaptis ir pan. O tuo tarpu katalikų Bažnyčios istorijoje yra nemaža pavyzdžių, kaip kunigai, gindami išpažinties paslaptį, už ją verčiau mirti sutiko, negu atskleisti tai, ką išpažintyje yra girdėję. Vienu tokių yra čekų šventasis Jonas Nepomukas, kuris, kaip padavimas sako, buvo nuskandintas Moldavos upėje karaliaus Vaclovo IV dėl to, kad nenorėjęs išduoti išpažinties paslapties — pasakyti, kas buvęs karalienės meilužis. O toji karalienė buvo Jono Nepomuko penitentė.

Čia noriu papasakoti kitą istorinį atsitikimą, kuris įvyko Antverpene (Belgijoje) prieš 400 metų. Tada Belgiją valdė Ispanijos karalius Pilypas II. Antverpeno mieste tada buvo įsigalėję kalvinistai, kurių vadas buvo Vilhelmas Orange kunigaikštis. Karalius Pilypas II buvo paskyręs didelę pinigų sumą, kas pagaus Orange kunigaikštį gyvą ar negyvą.

Tuo metu Antverpeno mieste gyveno pirklys Anastras. Subankrutavęs savo prekyboje, sumanė pasinaudoti karaliaus skirta suma ir nužudyti kunigaikštį Vilhelmą. Kadangi pats asmeniškai neišdrįso to padaryti, tai ieškojo budelio, kuriam skyrė gerą atlyginimą. Pasisiūlė jaunas 19 metų prancūzas Jauregui. Jis norėjo padėti pirkliui Anastrui, pas kurį buvo tarnavęs. Kai viskas buvo suorganizuota ir sutarta, Anastras, kad nekiltų prieš jį įtarimas, išvyko iš Antverpeno. O Jauregui, apimtas baimės ir netikrumo, nuvyko pas Antverpeno ispanų kapelioną domininkoną Temmermanną. Tai buvo 1582 m. kovo

Tintoretto — Kristus prie stulpo

16 d., penktadienis. Nors kalvinistai buvo išviję iš Antverpeno visus vienuolius, tačiau tėvas Temmermannas išliko pasislėpęs, kad galėtų aptarnauti katalikus, kurių, nepaisant kalvinistų siautėjimo, visgi nemažai buvo pasilikę Antverpene.

Jauregui, aplankęs tėvą Temmermanną, papasakojo, kad jo ponas subankrutavęs ir išvykęs toli. Jis dabar noris jį aplankyti, o kadangi kelionė jūromis yra pilna pavojų, tai noris pirma atlikti išpažintį. Jauregui atliko išpažintį, gavo išrišimą ir priėmė Komuniją Mišių metu, kurias laikė pats tėvas Temmermannas. Atsisveikindamas Jauregui davė Temmermannui du auksinių Mišioms, prašydamas pasimelsti už jo laimingą kelionę.

Sekančią dieną Jauregui niekur ne-

keliavo, o tik supakavo savo daiktus ir juos pasiuntė savo dėdei į Bruges drauge su laišku. Kovo 19 d. jis gavo iš Anastro laišką, kuriame tas ragino greičiau įvykdyti atentatą ir pasiūlė naudotis revolveriu. Laiškas galutinai paskatino Jauregui veikti. Jis nuvyko į Orange kunigaikščio pilį. Pats kunigaikštis su pakviestais svečiais prancūzais buvo prie stalo. Jauregui pasikvietė kunigaikštį į salės kampa, nes turįs ką svarbaus pasakyti. Kai tik tas prisiartinio, Jauregui šovė jam į galvą ir vietoje nudėjo. Vilhelmo Orange draugai čia pat užmušė Jauregui. Tuoju prasidejo tardymas, buvo surastas Jauregui butas, pas jį buvusieji laiškai, o namo gyventojai, kur gyveno Jauregui, visi buvo areštuoti. Tos pat dienos pavakaryje vyko teismas. Vienas liudininkų nurodė, kad tėvas Temmermannas buvęs Jauregui nuodėmklausis ir Anastro draugas.

Tėvas Temmermannas tuoju buvo suimtas ir atgabentas įteismą. Nors tardant buvo žiauriai kankinamas, nenorėjo nieko pasakyti apie Jauregui išpažintį. Teismas nubaudė tėvą Temmermanną mirties bausme dėl to, kad "jis, išklauses išpažinties, nepranešė valdžiai apie Jauregui sumanymą nužudyti kunigaikštį Vilhelmą". Mirties sprendimas buvo įvykdytas kovo 29 d.: tėvas Temmermannas buvo pasmaugtas, jo kūnas sukaptas į keturias dalis, kurios buvo iškabintos ant miesto vartų, o galva, pasmeigta ant smaigo, pastatyta prie Vilhelmo pilies.

Po kiek laiko buvo atspausdinta knygelė, kurioje melagingai nušviestas atentatas, lygiai ir tardymo daviniai. Tokiu būdu tėvo Temmermanno atminimas buvo apšmeižtas. Jis pakaltintas išdavęs kankinamas išpažinties paslaptį ir paskatinęs žudiką įvykdyti Vilhelmo nužudymą.

Ilgus amžius istorikai rėmėsi ta knygele, kalbėdami apie ano meto kruviną įvykį, ir niekas nepasistengė paieškoti tikrų dokumentų apie tą atsitikimą. Tai padarė tik neseniai tėvas De Meyer. Jis surado tėvo Temmermanno ir kitų kaltinamųjų bylos originalius do-

Murillo

Sopulingoji

Prado muziejuje Madride, Ispanijoje

kumentus. Iš jų matyti, kad tėvo Temmermanno apšmeižimas remtas ne jo prisipažinimu (ir išpažinties paslapties išdavimu), bet įterptais liudininkų parodymais ir priedais. Tėvo Temmermanno kaltė nebuvo įrodyta ir todėl nuteisimas mirti nepagrįstas. Tėvas Temmermannas niekad nepasakė, kad Jauregui jam kalbėjęs apie projektuojamą pasikėsinimą prieš Vilhelmo gyvybę. O jau dėl išpažintyje girdėtų dalykų — tėvas Temmermannas nepravėrė lūpų net ir baisiausiai kankinamas. Taigi teismas jį nuteisė mirti remdamasis tik įtarimu ir spėliojimu, kad Jauregui galėjęs pasisakyti apie rengiamą atentatą per išpažintį.

Taigi tas didvyriškas domininkomas pilnai išlaikė išpažinties paslaptį ir pasirinko verčiau nekaltai mirti, negu išduoti, ką jis buvo kalbėjęs ir girdėjęs išpažintyje. O tuo tarpu minėtoje ano meto knygelėje buvo parašyta, kad tėvas Temmermannas pasisakęs teisme, jog jis aprobavęs Jauregui planą, nes

Nepastebėtas kryžius

Povilas Žičkus

Praeities įvykis

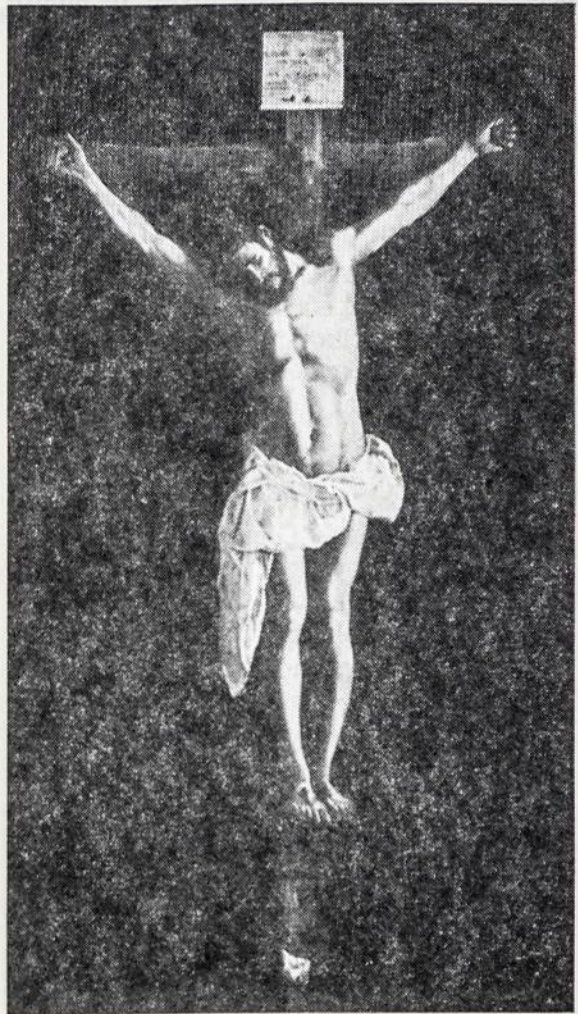
TURĖJAU trūkusio apendicito operaciją. Ligoninėj guliu jau kelinta savaitė. Mano sveikata negerėja, o blogėja. Temperatūra laikosi visą laiką virš 40° C. Valgyti negaliu ir nenoriu. Skauda pašėlusiai. Gydytojai prapiovė dar didesnę žaizdą. Piaunant taip prasiveržė pūliai, kad net aptaškė gydytojo veidą. Kas rytą ir vakarą seselė keičia tampo- ną. O aš, kaip per skęstantį smėlį, len- du vis gilyn į mirties glėbį.

Kai ateina lankytojai, matau kaip jie vis žiūri į mano rankas, kurios ilsisi ant baltos paklodės. Viena ponija, neva norėdama pataisyti lovos uždangalą, su juo uždengia ir mano rankas. Taip ji da- ro kiekvieno apsilankymo metu. Aš ži- nau kodėl. Nes tai nebe rankos, o tik rankų kaulai, pridengti pageltusia oda.

Aš žinau, kad mano likimas jau iš- spręstas. Tai kas mane dar palaiko, tai mano jaunystė ir paskutiniai šios žemiš- kos kelionės likučiai. Paprašau brolių, kad mano tuos netikusius palaikus par- vežtų tėviškėn ir ten palaidotų.

Susirenka gydytojai pasitarti. Mane atveža į operacinį kambarį. Gydytojai nutaria prapliauti mano nugaroj skylę, pro kurią galėtų sunktis pūliai. Tos ope- racijos atsisakau. Žinau, kad operacija nieko nepadės, o bus tik mano kančios prailginimas. Vyriausias karo ligoninės gydytojas chirurgas sako: "Jeigu leisi daryti naują operaciją, tai dar gali ir

manęs, kad tai daroma religiniais tiks- lais. Anos knygelės autorius, tikriausiai kalvinistas, turėjo aiškų tikslą: ap- šmeižti katalikų dvasiškį ir primesti jam nebūtų kalčių.

Francesco de Zurbaran — Nukryžiuotasis
Prado muziejuje Madride

pagyti, o jeigu neleisi... mirsi". Visai be svarstymų pasireнку mirtį, nes netikiu pagijimu. Taip baisiai skauda, kad mir- tis, rodos, bus iš išsivadavimas iš tų bai- sių skausmų. Gydytojas leidžia apsigal- voti iki rytojaus, o jeigu nesutiksiu...

Visi ligonys miega. Palatoje tamso- ka. Karts nuo karto iš debesų išlenda mėnulis ir vėl pasislepia jų pūkuose. Aš tai matau pro lango kamputį. Karo mu- ziejaus laikrodis muša valandas. Aš jas skaičiuoju. Jos tokios ilgos, kad iki se-

kančio laikrodžio mušimo yra lyg ir begalybė. Po mano vidurius, atrodo, kažin kas maišo verdančia geležim.

Karts nuo karto įeina gailėstingoji seselė. Ji praeina visas lovas ir sustoja ties manąja. Aš guliu nejudėdamas. Akys primerktos. Seselė pasižiūri į mano veidą, paima už pulso ir ilgai laiko.

Man taip skauda, kad aš noriu šokti iš lovos, bet neturiu jėgos net rankos pakelti. Negaliu pasukti net galvos. Mano akys slenka sienomis ir lubomis. Staiga sustoja ant sienos kažin kokiam tamsiam šešėly. Kad pamirščiau skausmą, bandau susikoncentruoti ir žiūrėti į tą šešėlį. Jis yra tiesiai prieš mane ant kitos sienos. Kai gerai išžiūriu, matau tamsų kryžių su sidabrinu Kristum. Keista, jis ten kabo visą laiką, o aš iki dabar ir nemažiau. Ir net nepajuntu, kai lūpos sušnabžda: "Dieve, leisk man numirti, arba pasveikti. Aš nebepakeliu kančios." Tuo metu vėl įeina gailėstingoji sesuo, ji vėl tikrina mano pulsą. Greit paleidžia mano ranką ir bėgte išbėga pro duris. O aš juntų, kad viskas baigiasi... Ieškau prisiminimų. Vaikystė, pirmoji komunija... Taip viskas ramu ir gera. Nebejuntu net ir jokio skausmo.

Įeina gydytojas ir seselė. Jis irgi tikrina mano pulsą. Kažin ką pasako seselei, o toji išbėga. Ji greit grįžta nešina švirkštu, kurio galiukas pridengtas gabaliuku drobulės. Gydytojas suleidžia vaistus.

Atsibundu po kelių dienų. Seselė sako, kad aš kliedėjęs, bet jie nepajėgę prižadinti manęs. Ji sako, kad mano temperatūra normali ir man nebereikėsia jokios naujos operacijos. Po savaitės aš palikau ir ligoninę.

Prabėgo daug laiko. Nebėra nei dr. Žemgolio, kurį nužudė bolševikai, nei dr. Kusos. Jie mane operavo. A aš, praėjęs dar didelę karų Golgotą, esu gyvas.

Aš dar ir šiandien tebematau aną ilgai nepastebėtą kryžių.

Tintoretto — Kristus apvainikuotas erškėčiais

RŪPINTOJĖLIUI

*Ko nuliūdęs Kristus Nemuno šalyje,
Amžius prarymojęs Rūpintojėliu?
Samanotas kryžius po beržu ko svyra,
Dieną naktį meldęs vienišo malda?*

*Girdis tylus balsas šaukiančio tyruose:
Kelkimės iš miego, bundančio dvasia.
Ir meile už meilę darbus jam aukokim,
Leiskime gyventi savo širdyse.*

*Ko jūs, mano broliai, kryžkelėse svyrat?
Ko tu, rūtų žeme, be Manęs eini?
Oi sugrižk, sugrižk ir suklupk prie*

kryžiaus,

Tik prie Kristaus kojų sielai bus ramu.

Giesmė atsiūsta iš Panevėžio (okupuotoje Lietuvoje), kur ji giedama bažnyčioje.

Dievo spinduliais užtvindyta siela

Kun. Juozas Prunskis

PILNUTINIS krikščionis yra tik tas, kuris ir protu krikščionybę yra priėmęs, ir savo gyvenimu ją spinduliuoja. Tokiais buvo Fridrikas Ozanamas, pašventęs savo gyvenimą Paryžiaus neturtėlių tarnybai, — Toyohiko Kagawa, aukojęs savo jėgas Japonijos pažemintiesiems ir atstumtiesiems, — Florence Nightingale, su tokiu pasišventimu Krymo karo metu, slaugiusi sužeistus ir mirštančius karius, — tėv. Damien, savo gyvastį pašventęs raupsuotiesiems Molokų salose ir daugybė kitų misijonierių, šventųjų ir šiaip tauraus gyvenimo krikščionių.

Tai idealas, kurio pasiekama giliu įsijautimu į krikščionybę. To siekiant yra naudinga kasdien skirti nors nedidelę valandėlę laiko susikaupimui, mąstymui. Gera tai atlikti rytais, kad pakiau vakare, sąžinės sąskaitą atliekant, būtų galima patikrinti, kaip sekėsi tuo užsibrėžtu dvasinės pažangos keliu eiti.

Heroiškos bendruomenės

O nuoširdžiai išgyventa krikščionybė duoda daug tauraus įkvėpimo. Tik atsiminkime tuos Ispanijos krikščionis, kurie buvo įsteigę specialų ordiną gelbėti į šventą Žemę išvykusius ir į musulmonų nelaisvę patekusius kryžiaus karų dalyvius. Tryliktame šimtetyje šv. Petras Nolietis subūrė grupę idealistų, sudariusių vienuolyną, kurie stengėsi išpirkti, išlaisvinti kitatikių nelaisvėn paimitus krikščionis. Panašiais tikslais susikūrė ir dar vienas — trinitarų ordinas, kurį įsteigė šv. Jonas iš Matos.

Šių vienuolynų nariai ne tik visomis jėgomis telkė lėšas, kad galėtų išpirkti nelaiminguosius, patekusius į nelaisvę, bet net, jeigu pritrūkdavo lėšų, patys eidavo vergais kalinio vieton, kad jį iš-

laisvintų. Tai ypatingo heroizmo kelias. Tokie išlaisvintojai pasišvedavo vien tik iš Dievo meilės, net nepažindami tų, už kuriuos jie išeidavo vergijon iki savo gyvenimo pabaigos.

Karštoji meilės ugnis

Šitokia meilė yra ne tik didis nuopelnas tiems heroiškiems pasišventėliams, bet ir nuostabus pavyzdys kitiems. Japonijoje, tolimame kalnuotame užkampyje buvęs kaimelis, kurį vadindavę "Vieta motinai palikti". Senaisiais skurdo laikais į tą kaimelį nuvedavę motinas, pasiekusias 70 m. amžiaus. Ten jas palikdavo mirti.

Kartą vienas vyras vedęs savo motiną į tą kaimelį. Ėję jie klaidaus miško taku. Vyras nustebo pamatęs, kad motina vis užlaužia šakeles pakeliui.

— Mama, — kodėl laužai šakas? — paklausęs jis.

— Todėl, jog nenoriu, kad tu paklystumėi grįždamas namo.

Sujaudintas sūnus paplūdes ašaromis, paėmęs motiną ant rankų ir parnešęs namo. Garsas apie tai pasklides plačiai aplinkui, ir nuo to laiko buvęs panaikintas tas baises paprotys — išvesti motinas mirčiai.

Šį faktą perteikia John A. O'Brien knygoje "Eternal Aswers for an Anxious Age". Šitokia meilės atmosfera atnaujina žmoniją, kaip karštoje ugnyje atsinaujina metalas, sudegus įvairioms šiukšlių priemašoms. Šitokie heroiškieji pasišventėliai tai varikliai į visos žmonijos žmoniškėjimą.

Poeto prašymas

Bet jėgos tam sėkmingiausiai galima semtis tik iš gilaus religinio pergy-

A.A. KUN. ANTANAS MAŽUKNA, MIC

Kovo 25 d. ankstybą rytą Marianapolyje, Thompson, Conn., staiga mirė kun. Antanas Mažukna, MIC. Velionis buvo gimęs 1914 m. gruodžio 12 d. Worcester, Mass. Į Marijonų vienuoliją įstojo 1929 m. Savo kunigiško pašaukimo mokslus pradėjo Marijonų kolegijoje, kuri tuo laiku buvo Hinsdale, Ill. Ją perkėlus į Marianapoly, A. Mažukna ten toliau mokėsi. Paskui vėl grįžo jau į įsteigtą Marijonų seminariją, Clarendon Hills, Ill. Ją baigęs, 1940 m. gegužės 26 d. buvo išventintas kunigu. Kurį laiką velioniui teko redaguoti Laivą. Netrukus po to jis buvo paskirtas klebonu į Šv. Gabrieliaus marijonų vedamą lietuvių parapiją Milwaukee, Wis. Čia išbuvo iki 1945 m. Penkiolika metų dirbo kaip misionierius, vadovaudamas misijoms ir rekolekcijoms įvairiose parapijose lietuvių ir anglų kalbomis. Pasižymėjo gražia iškalba ir nuoširdžiais pamokslais. Misionieriaudamas gyveno marijonų vienuolyne Niagara Falls, N. Y. o nuo 1958 metų, pašlijus sveikatai, gyveno ir dirbo Marianapolyje. Čia ruošdavo lietuvių dienas liepos mėn. ir šiluvos šventę rugsėjo mėn. Sulaukęs 50 metų amžiaus, ruošėsi gegužės mėn. minėti savo sidabrinę kunigystės sukaktį, tačiau Aukščiausiojo buvo kita valia.

Velionis kun. Antanas buvo nuolatinis "Draugo" ir "Laivo" bendradarbis.

A. a. kun. Antano dar liko gyva motina, du broliai ir sesuo.

A. a. kun. A. Mažukna, MIC

Laidojimo pamaldas įvyko Šv. Jozapo bažnyčioje, North Grosvenordale, Conn., kovo 29 d. Pamaldas laikė provinciolas kun. V. Rimšelis, MIC. Velionies kūnas buvo pervežtas į Chicago, Ill., ir čia kovo 30 d., atlaikius antras laidotuvių pamaldas Marijonų koplyčioje, jo žemiški palaikai nulydėti į Šv. Kazimiero kapines Chicagoje.

Teilsisi jo šviesi siela Viešpaties ramybėje!

venimo ir ryšio su Dievu.

Joce Kilmer, anglų poetas, pirma ne-gu jis žuvo I Pasaulinio karo metu kovų lauke Prancūzijoje, rašė savo vienam draugui kunigui, kad jis melstųsi jo intencijomis. Neprašė jis melstis, kad būtų išsaugota jo gyvastis, kad jis galėtų greit grįžti prie šeimos, o jis rašė:

— Melskis už mane, mano brangusis tėve, kad aš kaskart labiau mylėčiau

Dievą ir nuolat Juo gyvenčiau. Šita yra mano intencija, kuria aš karščiausiai meldžiuosi ir kuria aš prašau Jūsų mal-dų.

Apie tai rašydamas prof. J. O'Brien prideda:

— Šitoks yra mylėjimas Dievo labiau už viską. Tai meilė, kuri nuplauna baimę ir kuri užtvindo sielą Dievo spinduliavimu.

Liturginės Konstitucijos vykdymas

Leidimas priimti Komuniją du kartu tą pačią dieną

60. Tikintieji, priėmę šv. Komuniją Velykų vigilijos mišiose ir Kalėdų naktį, gali priimti kitą kartą Velykų mišiose arba mišiose, kurios atnašaujamos Kalėdų dieną.

Kur galima vartoti vietines kalbas?

61. Kompetentinga krašto bažnytinė vadovybė, gavus Apaštalo Sosto patvirtinimą, gali leisti vartoti vietines kalbas:

a) Krikšto, Sutvirtinimo, Atgailos, Ligonų patepimo, Moterystės sakramentuose, neišskiriant nė esminės sakramentų formulės; taip pat ir šv. Komunijos dalinime.

b) Teikiant Kunigystės šventimus (įžangos žodyje ir šventinamo egzamine bei pastabose).

c) Sakramentalijose.

d) Egzekvijose.

Moterystės sakramentas

70. Moterystės sakramentas teikiamas mišiose, nebent būtų svarbi priežastis kitaip daryti, po evangelijos ir pamokslų, kurio niekad negalima apeiti.

72. Jungtusių palaiminimas teikiamas visuomet mišių metu, net ir draudžiamuoju laiku (advente ir gavėnioje) ir jei viena arba abi pusės tuokiasi antru kartu.

Bažnyčių ir altorių statymas

90. Statant naujas bažnyčias, perdirbant arba atnaujinant, reikia rūpestingai žiūrėti, kad jos būtų tinkamos šventų apeigų laikymui ir pagelbėtų tikintiesiems aktyviai jose dalyvauti.

91. Geriau, jei didysis altorius statomas neprijungiant prie sienos, kad būtų lengvai galima apeiti ir laikyti pamaldas atsigręžus į žmones; šventovėje jis turi užimti centrinę vietą, kad susirinkusieji tikintieji galėtų patogiai jį matyti.

93. Šoninių altorių turi būti nedaug ir, kiek tai leidsia bažnyčios struktūra, tinka, kad jie būtų koplyčiose šiek tiek atskirtose nuo pagrindinės bažnyčios dalies.

94. Kryžius ir žvakidės, kurios yra reikalingos atskiroms pamaldoms, pagal vietos vyskupijos valdytojo sprendimą taip pat gali stovėti ir prie altoriaus.

Švenč. Sakramento laikymas

95. Švenčiausioji Eucharistija laikoma tvirtame ir atspariame tabernakulyje didžiojo altoriaus centre arba ir šoniniame puošniame altoriuje pagal teisėtus papročius ir atskirais atvejais vietos ordinaro patvirtintus, taip pat ir kitoje žymioje bei tinkamai papuoštoje bažnyčios vietoje.

Leidžiama mišias laikyti atsigręžus į žmones, jei jame taip pat būtų mažas, bet tinkamas, tabernakulis.

Choras, vargonai, krikštykla ir žmonės

97. Choro ir vargonų vieta taip parenkama, kad giesmininkai ir vargonininkas sudarytų visos bendruomenės dalį ir kartu galėtų tinkamiau atlikti savo liturgines pareigas.

98. Rūpestingai tikintiesiems vietos taip paruošiamos, kad jie galėtų matyti ir tinkamai pamaldų eigą sekti. Pritinka, kaip jau įprasta, kad jiems būtų pastatyti suolai arba kėdės. Pagal liturginės konstitucijos 32 nuostatą panaikinamas paprotys kai kuriems asmenims rezervuoti vietas.

Kreiptinas dėmesys, kad tikintieji ne tik laikantį pamaldas kunigą ir patarėnaujančius matytų, bet taip pat, panaudojant šiandienius technikos prietaisus, galėtų ir patogiai girdėti.

99. Statant ir puošiant krikštyklą, rimtai atsižvelgiama į tai, kad krikšto sakramento kilnumas išryškėtų ir kad pati vieta būtų patogi atlikti bendras pamaldas.

TVIRTOVĖ

2.

— Nesirūpink, vaikai neprapuls. Jie gudresni už mus abu. Ir tave reikėtų pasiųsti į kompartijos kursus, tai ir tau visi stebuklai iš galvos išgaruotų. — Dar vis nenurimęs, bambėjo vyras. Bet ir jį apimdavo nuostabos siaubas, kai tik prisimindavo ar kas primindavo bažnytėlėje vykstančius negirdėtus reiškinius. Jis ne pirmą kartą ir ne vien tik iš savo žmonos apie tai girdi. Jau gana seniai patylomis plačiai apylinkėje žmonės kalba apie stebuklus. Vieni, esą, matę vaiduoklius, kiti šviesas. Kai kas girdėjęs nakties metu vargonų gausmą. Žodžiu — daug kalbų, o nieko tikro. Ir jis pats buvo nuėjęs kelis kartus įsitikinti. Tiesa, bažnyčioje švaru ir jauku, bet apaštalai tyli ir nieko nesako. Kompartija taip pat susirūpino. Uždraudė žmonėms lankyti bažnyčią ir pagrasino visus išvežimu, ką tik lankys tą bažnytėlę. Jei kompartija atkreipė dėmesio į tai, tai aišku, ji to iš akių nepaleis, kol savo nepasieks. O jis taip pat meilinas kompartijos sekretoriui ir nori nesipykti su partija. Jis jau seniai taiko į kolchozo raštinę bet kokiam darbui. Tai vis geriau, negu kiekvieną dieną miške ar su žagre laukuose. Kad kompartijai įsiteiktų, jis vaikus leidžia į komjaunuolių kursus, pats jau seniai nebelanko bažnyčios ir žmonai uždraudė, kad nepakenktų. O dabar štai tau ir prapliupo žmona atvira burna. Tuoju sužinos, ką ji kalba ir ką mąsto, ir visos jo pastangos nueis šuniui ant uodegos. Nusisuko į sienos pusę ir apsimetė daugiau nebesidomįs žmonos kalba.

Žmona gi, vis tratėdama ir vyrui priešindamasi, brazdėjo indaujoje, ieškodama nors duonos trupinių pakepinti ant sauso keptuvo vaikams vakarienei. Pareis išalkę, o tėvas viską surijo. Josios viduriai gurgia, žarna žarną ryja. Taip pat valgyti nori. Bet motina nebūtų motina, jei ji nenuvogtų nuo

savęs kąsnio vaikams. Tačiau vaikai pradėjo nebedžiuginti jos. Ladukė dar nieko, bet Teofilis visiškai kažkur pasuko. Toks šiurkštus pasidarė, nebesukalbamas. Kaimynai skundžiasi, kad jų vaikus vedas iš kelio. Ir iš motinos pasityčioja, pamatęs ją paslapčiomis persižegnojant. Gal toks jau amžius jį paveikė. Kai tik sulaukė šešiolikos metų, visiškai nusisuko nuo motinos. Jos jau nebeklauso ir su ja nebekalba.

Jau dvi savaitės kaip iš apskrities atvykęs komjaunuolių instruktorius, susišaukęs viso bažnytkaimio vaikus, dėsto komunistų partijos tiesas.

— Nėra tos tvirtovės, kurios nepaimtų komunistų partija, — su užsidegimu dėstė jis vaikams. — O jūsų kaime tos mažutės tvirtovės taip ir nedrįsta niekas paliesti, — ir parodė pirštu bažnytėlės link. Liudą šiurpas nukratė, ir ji norėjo pakilusi išbėgti. Bet visi vaikai kaip prikalti sėdėjo ir klausėsi instruktoriaus. Ji norėjo nubėgti ir pasakyti motinai, kad jau bažnyčią nori užimti, kurioje vyksta stebuklai. — Ne, negali būti, kad jie taip darytų. Aš to neduosiu, — beveik ašarodama, galvojo ji, o komjaunuolių instruktorius apsiptodamas pradėjo net šaukte šaukti: — Kodėl? Aš klausiu kodėl. Todėl, kad jūsų tarpe nėra kovos žmonių — ir pasižiūrėjo jis į Teofilį Bubį. Komjaunuolių instruktorius gerai pažinojo paauklių vaikų psichologiją, o ypač tų, kurie nori veikti ir kuo nors pasižymėti. Teofilis Bubys kaip tik ir buvo iš tų.

— Topili! — taip jis save pasivadino, — iš tavęs laukia partija. Jau seniai ir suaugę nedrįsta tos tvirtovės paliesti, tai tu ryžkis. Tu turi paimti tą tvirtovę. Ir kam ji reikalinga? Tuščia ir niekam nenaudinga. Užimki tuojau pat ir įrenk tenai komjaunuolių namus. Tavo vardas prie didžiųjų durų bus garbingai įrašytas.

Teofilis pajuto, kaip jo kūne užvirė kraujas. — Visi mane čia laiko valkata, padauža ir niekšu, o žiūrėk kompartija kaip manimi pasitiki! — Džiūgavo jis ir jau planavo, kaip tą uždavinį atlikti.

Kompartijos sekretorius patenkintas nu-

Kasdieniai gyvenimo klausimai

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

Naujovės

Kodėl dabar stengiamasi marinti Marijos garbinimą? Pas mus airių bažnyčioje trečiadieniais būdavo pamaldos į Nuolatinės Pagalbos Mariją ir duodavo po pamaldų pabučiuoti Marijos atvaizdą po stiklu, o dabar to nedaro. Būdavo parapijos biuleteny skelbiama apie pirmąjį mėnesio šeštadienį, ir po Komunijos tada kalbėdavome rožinį, o dabar staiga pasiliovė tai darę. Senesniems nepatinka, kad dabar per Mišias liepia tai stoti, tai sėsti, tai klaupti, o melstis nėr kada. Kam tarnauja tos naujovės? O. Z.

Esminės ir viešosios Bažnyčios pamaldos yra šv. Mišių auka; visos kitos yra geros, bet antraeilės. Geros yra novenos, rožinis, paveikslų ar tikrų relikvijų pagerbimas, nes tai mūsų dvasią pakelia, pamaldumą daugina, malonių mums išprašo ir Dievo meilės dorybę ugdo. Kai mūsų laikais pradėta labiau pabrėžti Išganytojo nekruvinos aukos —

sišypsojo. Komjaunuolių instruktorius tikrai pataikė parinkti. Kas Teofilio Bubio nepažįsta? Visi. Žiūrėk jau ir skundas. Tai langą kam nors išdauzė, tai pakinktus supiaustė, tai kiaulei kojas išmušė, o su vaikais — kiekvieną dieną kas nors atsitinka. Jis tikrai išdrįs bažnyčią paversti komjaunuolių namais, — galvoja kompartijos sekretorius ir džiaugiasi jo parinkimu. Jis nepajėgė atgrasyti žmonių nuo bažnyčios lankymo, o ypač kai paskleidė gandus, kad bažnyčioje stebuklas vyksta. Vieną kitą pagal planą išvežė, kiti vistiek lenda. Ir ateina iš kitų apylinkių. Nors kunigo ir nėra, bet šventadieniais visuomet pilna lankytojų. Dabar kaip tik Kalėdų metas ir būtų patogus laikas atitraukti nors jaunimą nuo tos minties, kad bažnyčioje Dievo valia reiškiasi žmonėms. (Bus daugiau)

Mišių vieta ir svoris liturginiame Bažnyčios gyvenime, tai tie, kurie esame įpratę į antraeilės vertės pamaldas, imame jų pasigesti. Tai įprotis atsiliepia.

Kadangi visuotinis Vatikano II susirinkimas ir popiežius patvarkė, kiekvienas kraštas, savo vyskupams vadovaujant, gali į Mišias įsivesti vietos žmonių kalbą, ko iki šiol nebuvo, dabar Mišios pasidarė tai, kas iš tikrųjų turi būti: visos parapijos, viso susirinkimo viešoji bendroji malda Dievui. Kol kas nesame įpratę į žmonių kalbamas bendras maldas per Mišias; kai kas nesusigauja maldų turinyje; todėl buvo reikalingi pranešėjai. Jie skelbia garsintuvu visą tvarką ir tekstus.

Kaip chorui reikalingas choro vedėjas, kad visas choras darniai, sutartinai giedotų, taip visų viešajai maldai, Dievo pagerbimui reikalinga, kad visi, atiduodami išorinių būdu Dievui garbę, veiktų vienodai skirtu laiku. Iš čia kilo reikalas pranešti į pamaldas susirinkusiems, kada jie turi stoti, kada klauptis ar sėstis. Tai tik pagalba susirinkimui, o ne kliudymas melstis.

Privačioms maldoms reikia pasirinkti kitą laiką, o ne viešų pamaldų metą.

Sunku mums spręsti, kodėl Jūsų airių parapijoje nustojo kunigai skelbti Marijos novenas, ar pirmųjų mėn. šeštadienio Komuniją su kalbamu po to rožiniu. Jos yra geros, bet tik priedai prie pagrindinių pamaldų: šv. Mišių aukos.

Judas Iskariotas

Ar Judas galėjo išgelbėti savo sielą, jeigu jis pagal Dievo valią turėjo išduoti Viešpatį? A. L.

Bažnyčia niekad neskelbė, kad Judas Iskariotas, Išganytojo išdavikas, yra pragare. Ji su pagarba priima V. Jėzaus žodį: "Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie jį parašyta, bet vargas tam žmogui, kurio žmogaus Sūnus bus

LIETUVIŲ DARBAI IR ĮVYKIAI

* **Lietuvos diplomatų pasitarimas.** Lietuvos diplomatinių ir konsuliarinių atstovų pasitarimas, ministeriui St. Lorzoraičiui pirmininkaujant, įvyko š. m. kovo 19—21 dienomis Lietuvos pasiuntinybėje Washingtonė. Jame dalyvavo Lietuvos atstovas Washingtonė J. Kajeckas, pasiuntinybės patarėjas dr. St. Bačkis, gen. konsulas Chicagoje dr. P. Daužvardis, gen. konsulas New Yorke V. Stašinskis, gen. konsulas Kanadoje J. Žmuidzinas ir vicekonsulas New Yorke A. Simutis.

* **Lietuvių šventė Argentinoje.** Rosario lietuviai Vasario 16 ir šv. Kazimiero šventės proga surengė išpūdingas iškilmes, kuriose dalyvavo taip pat vysk. V. Brizgys. Buvo surengta iškilminga eisena su orkestru. Šv. mišias laikė Rosario arkivyskupas G. Bolatti. Po pamaldų buvo padėtas gėlių vainikas prie lietuviško kryžiaus šalia parapinės šv. Kazimiero bažnyčios. Parapijos klebonu yra kun. Š. Černiauskas, MIC.

* **Vyskupas Pr. Brazys, MIC,** kovo 27—28 dienomis lankė Paryžiaus lietuvius. Čia atlaikė pamaldas, o po pamaldų lietuviai jam surengė iškilmingą priėmimą. Taip pat lanko jis Vokietijos lietuvius, o paskui vyks į Angliją.

* **Pranciškonų šv. Antano gimnazija** su savo choru ir skudučių ansambliu kovo 21 d. koncertavo Worcesterly, Mass. Koncertą ruošė vietinis gimnazijos rė-

įduotas. Geriau būtų tam žmogui, jei jis nebūtų gimęs" (Mato 26, 24). Ir be Judos prisidėjimo Išganytojas būtų buvęs suimtas ir nužudytas. Judas padarė išdavystę savo laisva valia. Pagal Dievo valią Išganytojas eina į mirtį, kaip apie jį parašyta pranašų knygoje. Pats žmogus savo laisva valia pasirenka, apsisprendžia ar daryti gera, ar nedaryti: ar klausyti Dievo įsakymų, ar jų nepaisyti. Už tą pasirinkimą esame patys atsakingi ir tame; kai gera darome, yra mūsų nuopelnai.

mėjų būrelis. Programa vyko Maironio parko salėje. Be dainų ir muzikos dar buvo ir tautiniai šokiai su vaidinimu. Šokėjai dėvėjo dail. A. Tamošaitienės austais drabužiais.

* **Lietuvių kalba Kanados bažnyčiose.** Lietuvių parapijose Kanadoje įvedama lietuvių kalba pamaldos. Šioji nauja pamaldų tvarka labai patinka jaunajai kartai.

* **Nekalto švč. M. Prasadėjimo** parapijos Chicagoje naujos bažnyčios šventinimas buvo numatytas balandžio 25 d., bet dėl kardinolo ligos ši iškilmė nukeliama.

* **"Laiškų Lietuviams"** parengimas su V. Karosaitės ir J. Puodžiūno baletu nukeltas į birželio 5 d.

* **Mirė kun. Antanas Račaitis.** Kovo 29 d. Rochester, N. Y., staiga mirė kun. A. Račaitis, gimęs 1911 m. Lietuvoje, Vilkaviškio vyskupijoje. Kunigu išventintas 1936 m.

* **Ark. J. Matulaičio namai.** Jau keleri metai, kai Nekaltai Pradėtosios Marijos seserų vienuolijos vadovybė ir rėmėjai ruošiasi statyti ark. J. Matulaičio senatvės ir poilsio namus Putname, Conn. Balandžio 25 d. Putname bus tų namų statybos darbų pradžia — žemės prakasimo iškilmės, į kurias kviečiami visi lietuviai. Viena geradarė nupirko ir seserų vienuolijai padovanojo tam reikalui didelį žemės plotą, susieinantį su erdviu vienuolyno pušynu.

* **Sibiro maldaknygės nauja laida.** Kolumbijoje vėl pasirodė nauja laida Sibiro maldaknygės "Marija, gelbėk mus" ispanų kalba. Ši maldaknygė jau daugelyje vietų skaitoma kaip viena labiausia perkamų knygų.

* **Lietuvių veikla Australijoje.** Priė šv. Kazimiero koplyčios Adelaidėje statoma salė ir lietuvių klierikų, kandidatų į kunigus, bandrabutis. Vietinei lietuvių parapijai vadovauja marijonai: kun. A. Kazlauskas ir kun. Pr. Dauknys.

KATALIKAI PLAČIAME PASAULYJE

* **Liturginio atsinaujinimo atgarsiai.** Neseniai šv. Tėvas Paulius VI bendroje audiencijoje apžvelgė, kokia yra tikinčiųjų reakcija į liturginius potvarkius. Popiežius čia skiria dvejopą žmonių atsiliepimą. Vieni į tai kritiškai žiūri. Juos papeikė už neryžtingumą ir nenorą nugalėti sunkumus bei abejones. Savaimė suprantama, — pripažįsta ir šv. Tėvas, — kiekviena pradžia yra sunki ir kiekvienas pakeitimas reikalauja pritarimo, pastangų ir geros valios, kad atneštų daug gausių Dievo malonių ir džiaugsmo... Reformos entuziastams šv. Tėvas priminė didelį pavojų greit su viskuo apsiprasti ir sustingti pažangos kelyje. Taip pat pabrėžė, kad šie liturginiai pasikeitimai reikalauja iš tikrųjų pamaldose aktyvaus dalyvavimo. "Visas tas liturginis atsinaujinimas, — kalbėjo šv. Tėvas, — nebus įgyvendintas be visų tikinčiųjų bendradarbiavimo ir uolaus nuostatų vykdymo, o Bažnyčia laukia, tiki ir turi vilties, kad Viešpats laimins tas pastangas ir suteiks labai gausių vaisių..."

* **Velykų šv. mišias** popiežius Paulius VI atnašaus prie altoriaus, kuris bus specialiai paruoštas ant šv. Petro bazilikos laiptų, kad galėtų jose dalyvauti visa tikinčiųjų minia, susirinkusi gauti popiežiaus palaiminimo.

* **Leidimas nešiotis šv. aliejus.** Atsižvelgiant į tai, kad daug įvyksta staigių ir netikėtų mirčių, šv. Tėvas leido kunigams laikyti pas save kambaryje arba pasiimti kelionėje šv. aliejus, kad, reikalui esant, galėtų suteikti šiais šventais aliejais patepimą.

* **Didžiosios savaitės apeigos.** Šiomis dienomis Vatikanu spaustuvė atspausdino naują ritualą, kuris turi naujas apeigas šv. mišių koncelebracijos (kelių kunigų ar vyskupų laikant mišias drauge prie vieno altoriaus), taip ir tikinčiųjų šv. Komunijai abiem duonos ir vyno pavidalais priimti tam tikrais atvejais pagal liturginę konstituciją. Tokios kon-

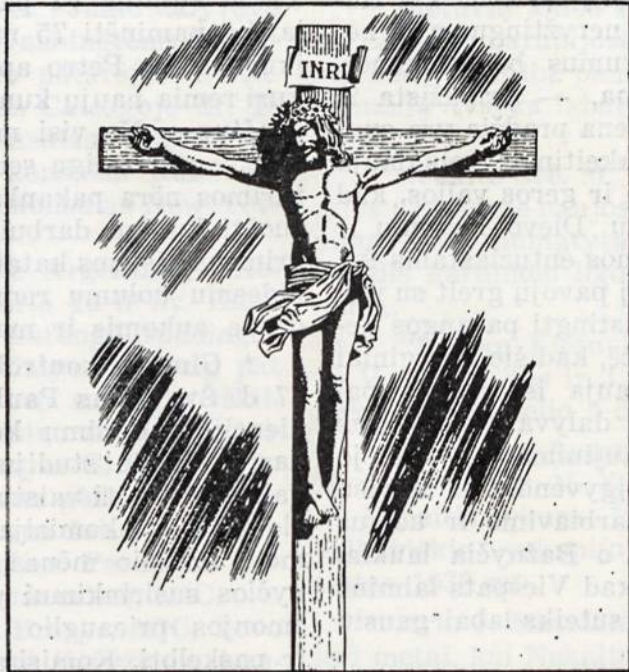
celebracijos mišios numatomos Didįjį ketvirtadienį ir kitomis progomis. Taip pat Didžiojo penktadienio šiek tiek pakeistos kai kurios liturginės maldos.

* **Šv. Petro apaštalo draugija.** Šv. Tėvas Paulius VI paskelbė apaštališką laišką paminėti 75 metų sukakčiai nuo įkūrimo šv. Petro apaštalo institucijos, kuri remia naujų kunigų ugdymą misijų kraštuose. Ne visi misijų kraštai dar turi savas kunigų seminarias, arba jau turimos nėra pakankamos tinkamai paruošti kunigo darbui. Todėl šv. Tėvas primena visiems katalikams pareigą dar didesniu uolumu remti kunigų ugdymo darbą aukomis ir maldomis.

* **Gimimų kontrolės komisija.** Kovo 27 d. šv. Tėvas Paulius VI priėmė audiencijoje gimimų kontrolės komisijos narius, kurie studijuoja klausimą, ar galima naudoti vaistus kliudančius prasiidėjimą. Ši komisija sudaryta praeitų metų birželio mėnesį, visuotiniam Bažnyčios susirinkimui pavedus šv. Tėvui žmonijos priauglio klausimą išspręsti ir paskelbti. Komisiją sudaro 40—50 įvairių specialistų iš 12 tautų. Komisijos nutarimai dar nėra paskelbti, bet pačioje komisijoje pasireiškė trys grupės: vieni visiškai priešingi bet kokiam gimimų varžymui, kiti atsižvelgdami į didėjantį žmonių skaičių nori duoti laisvę, o treči linkę leisti su tam tikromis sąlygomis. Galutinai tars savo žodį šv. Tėvas, kai komisija baigs savo darbą.

* **Misijos kurtiesiems.** Kurtiesiems ir silpnai girdintiems buvo vedamos misijos švč. Trejybės bažnyčioje Chicagoje kovo mėn. gale. Pamokslai buvo sakomi garsiai, bet taip pat perduodami ir rankų ženklais.

* **Žemės reforma Maltoje** (viduržemio jūroje) praveda pati Bažnyčia. Žemė, kurią dabar dirba nuomininkai, Bažnyčia lengvomis sąlygomis perleis jų nuosavybei. Jiems taip pat bus padedama pasisavinti modernius ūkininkavimo būdus.

Tikrai yra verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes tau visuomet ir visur dėkotume, šventasis Viešpatie, visagalis Tėve, amžinasis Dieve, kurs žmonijos išganymą kryžiaus medyje paskyrei, kad iš kur mirtis atsirado, iš ten kiltų gyvybė, ir tasai, kurs medžiu nugalėjo, medžiu taip pat būtų nugalėtas per Kristų, mūsų Viešpatį.

Kančios mišių prefacija